

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg

Dato: 24. april 2015
Enhed: Sygehuspolitik
Sagsbeh.: SUMBWI
Sags nr.: 1502078
Dok nr.: 1683438

Folketingets Sundheds- og Forebyggelsesudvalg har den 30. marts 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 753 (alm. del) til ministeren for sundhed og forebyggelse, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Özlem Sara Cekic (SF).

Spørgsmål nr. 753:

”Vil ministeren oplyse med hvilke begrundelser en region kan afvise en praktiserende læges henvisning til speciallæger i andre EU-lande?”

Svar:

I lyset af SUU alm. del spørgsmål 752 forstår jeg dette spørgsmål således, at det omhandler regioners mulighed for at afvise en ansøgning om refusion af udgifter til behandling hos en speciallæge i et andet EU-/EØS-land i medfør af de regler, som implementerer direktiv 2011/24/EU om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelse m.v. (patientmobilitetsdirektivet) i dansk lovgivning.

Reglerne om tilskud til behandling hos praktiserende speciallæger i et andet EU-/EØS-land er med hjemmel i sundhedslovens § 168, stk. 1, fastsat i bekendtgørelse nr. 1660 af 27. december 2013 om tilskud til sundhedsydelse uden for sygehusvæsenet købt i eller leveret fra andre EU-/EØS-lande (ydelsesbekendtgørelsen). En region kan således afvise at yde refusion for udgifterne til speciallægebehandling i et andet EU-/EØS-land, såfremt betingelserne fastsat heri ikke er opfyldt.

I ydelsesbekendtgørelsen er det bl.a. fastsat, at behandleren i det pågældende land har kvalifikationer svarende til dem, der kræves for at udføre behandlingen i Danmark, jf. § 6.

Det er endvidere fastsat, at tilskud til tjenesteydelser, herunder speciallægebehandling, i et andet EU-/EØS-land er betinget af, at den modtagne ydelse er tilskudsberettiget eller vederlagsfri i Danmark efter sundhedslovgivningen eller overenskomster indgået i medfør heraf. Tilskuddet ydes, uanset om sundheds-tjenesteyderen har tilsluttet sig en overenskomst, jf. ydelsesbekendtgørelsens § 8, stk. 1.

En række af de krav, der i Danmark stilles som betingelse for en vederlagsfri eller tilskudsberettiget sundhedsydelse gælder også for sundhedsydelser modtaget i et andet EU-/EØS-land, jf. ydelsesbekendtgørelsens § 9. Bl.a. gælder de samme krav om lægehenvi-sning. En gruppe 1-sikret skal derfor almindeligvis være henvist fra en læge for at kunne få tilskud til behandling, der er mod-

taget hos en speciallæge (dog ikke en øjenlæge eller øre-næse-halslæge) i et andet EU-/EØS-land.

Hvor der stilles krav om en lægehenviisning, kan der ikke stilles krav om, at en henviisning skal være givet af en læge eller anden sundhedsperson tilknyttet det danske sundhedsvæsen. Krav om lægehenviisning vil således også være opfyldt, hvis henviisningen er givet af en læge i et andet EU-/EØS-land. Den pågældende læge i et andet EU-/EØS-land, der har foretaget henviisningen til en bestemt sundhedsydelse, skal kunne sidestilles med den læge, der i Danmark kan afgive en henviisning til en tilsvarende tilskudsberettiget sundhedsydelse, jf. § 9, stk. 2, i ydelsesbekendtgørelsen. Lægehenviisningen eller henviisningen fra en anden sundhedsperson skal endvidere være givet som led i en sundhedsydelse, der er tilskudsberettiget efter ydelsesbekendtgørelsen.

Afslutningsvis skal det bemærkes, at nogle behandlinger kan leveres både på sygehus og i speciallægepraksis. En behandling, som er modtaget hos en speciallæge i et andet EU-/EØS-land, men som i Danmark alene kan leveres på sygehus, er ikke omfattet af reglerne i ydelsesbekendtgørelsen, men derimod af reglerne i bekendtgørelse nr. 958 af 29. august 2014 om ret til sygehusbehandling m.v., herunder reglerne om forhåndsgodkendelse, refusion mv.

Med venlig hilsen

Nick Hækkerup / Birgitta Bladt Winkler